

Når der som grundlag for begæringen om udlevering foreligger en judiciel afgørelse, er det fundet forsvarligt at give retten adgang til at lægge denne afgørelse til grund uden yderligere prøvelse af beviserne for den sigtedes skyld. Det må herved erindres, at det begærende lands domstole sædvanligvis har et bedre grundlag for en bevisbedømmelse end opholdslandets. Bestemmelsen afskærer dog ikke den danske domstol fra at foretage en bevisprøvelse. Om en sådan prøvelse skal finde sted, må bero på rettens skøn i den enkelte sag.

Til § 12.

Henvisningen til retsplejelovens bestemmelser om valg og beskikkelse af forsvarer indebærer navnlig, at den pågældende altid kan vælge en forsvarer, og at han skal have en forsvarer beskikket, såfremt han undergives varetægtsfængsling og fremsætter begæring om forsvarerbeskikkelse. Man har imidlertid under hensyn til disse sagers særlige beskaffenhed fundet det rettest at hjemle den pågældende ret til efter begæring at få en forsvarer beskikket, selv om han ikke er fængslet.

Til § 13.

Af hensyn til en hurtig behandling af udleveringsager foreslås, at politiet skal kunne træffe bestemmelse om udlevering, når den pågældende i et retsmøde har meddelt samtykke til udlevering, og det er utvivlsomt, at udleveringsbetingelserne er opfyldt. I modsat fald skal sagen forelægges justitsministeriet.

Bestemmelsen i stk. 1, hvorefter justitsministeriet kan fastsætte nærmere regler for politiets iværksættelse af udleveringer, tilsigter navnlig at hjemle justitsministeriets adgang til at pålægge politiet at forelægge visse grupper af de i stk. 1 omhandlede sager for ministeriet. Man har herved særlig sager vedrørende udlevering af egne statsborgere og andre tilfælde, der ikke er omfattet af den gældende udleveringspraksis, for øje.

Til § 14.

Man er gået ud fra, at udleveringen som hovedregel vil blive iværksat under direkte politimæssig kontrol, men har ved anvendelsen af formuleringen „iværksættes“ villet åbne mulighed for anvendelse af en lempeligere fremgangsmåde, sædvanligvis efter forhandling med myndighederne i det land, hvortil den pågældende agtes udleveret.

Til § 15.

En tilsvarende bestemmelse findes i de fleste udleveringstraktater.

Til § 16.

Med hensyn til adgangen til at anvende tvangsmidler har man ligesom i § 11 ment at burde lægge opholdsstatens proceslovgivning til grund. Da der på efterlysningsskadiet som regel ikke vil foreligge noget judicielt grundlag i det land, hvorfra efterlysningen er udgået, må den danske domstol i almindelighed foretage en bevisprøvelse i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet om fængsling eller om opretholdelse af anholdelse.

Til § 17.

Denne bestemmelse, der slutter sig til forslaget § 6, giver regler om justitsministeriets meddelelse af samtykke til, at en person, der er udleveret til et andet nordisk land, af myndighederne i dette land drages til ansvar eller udleveres videre til et tredje nordisk land for et forhold, der er begået før udleveringen, og som ikke er omfattet af bestemmelsen om udlevering.

Det er fundet rettest, at dette spørgsmål med hensyn til betingelserne for meddelelse af tilladelse og med hensyn til domstolskontrol vedrørende disse betingelser behandles på samme måde som udlevering fra Danmark. Med hensyn til betingelserne for meddelelse af tilladelse til, at den pågældende i det land, hvortil han er udleveret, drages til ansvar for en anden før udleveringen begået handling end den, han er udleveret for, vil det være afgørende, om den pågældende lovovertrædelse kunne have været inddraget under den oprindelige bestemmelse om udlevering, jfr. herved § 3, stk. 3, og § 8, stk. 3, 2. pkt.

Lovforslaget indeholder ingen regel om videreudlevering til ikke nordisk tredieland. Spørgsmål herom må i mangel af en almindelig udleveringslov afgøres på grundlag af udleveringstraktaterne og den i tilknytning til disse udviklede praksis.

Til § 18.

Denne bestemmelse, der ikke kan ventes at få væsentlig praktisk betydning, er medtaget for at opnå overensstemmelse med de andre nordiske lovforslag.

Til § 19.

Da loven bør træde i kraft samtidig med de tilsvarende love i Finland, Norge og Sverige, er det nødvendigt at bemyndige justitsministeren til at bestemme tidspunktet for lovens ikrafttræden.